

Drezdai emlékfoltok

VISSZHANG - LXI. évfolyam, 13. szám, 2017. március 31.

„A vesztes háborúból kikerülő németeknek hosszú évtizedeken keresztül nem volt módjuk beszélni saját veszteségeikről, különösen a Harmadik Birodalom rémtetteivel semmilyen közösséget nem vállaló NDK-ban” – írja Kricsfalusi Beatrix (*Az emlékezés vakfoltjai, ÉS, 2017/12., márc. 24.*). Nekem erről egészen mások a tapasztalataim. Ifjú atlétaként 1974 és 1978 között több nemzetközi versenyen álltam rajhoz az NDK-ban, többek közt Drezdában is. A kitűnő NDK-s atléták elleni „eredményeim” könnyen felejthetők, de azt nehéz lenne elfelejteni, hogy Drezdában a Frauenkirche romjai mellett kis tábla állt, amely az 1945-ös bombázásokról és az áldozatokról emlékezett meg. Sok más épület is kiégett, romos állapotban volt akkoriban, és német sportbarátaink teljesen nyíltan, nagyobb társaságban is elmondták: ezeket a romokat örök mementónak szánják. Az sem volt titok, hogy majd’ minden családból szedett áldozatokat Drezda szörnyű bombázása. Sajnos, arról nem tudok beszámolni, hogy a hivatalos keletnémet emlékezetpolitika miként vélekedett akkoriban ezekről a kérdésekről, mert teljesen lekötött a szívélyes fogadtatás, német sporttársaink vendégszeretete és a kitűnő Radeberger sör.